

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **JUDr. J. A.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 16, Praha 1, zast. JUDr. Janem Sykou, advokátem, se sídlem Školská 12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2009, č. j. 10 Ca 141/2007 - 86,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2009, č. j. 10 Ca 141/2007 - 86, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Odvolací kárný senát žalované rozhodnutím ze dne 8. 1. 2007, sp. zn. K 116/02, podle § 30 písm. b) a § 24 odst. 1 vyhlášky č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), zrušil rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované ze dne 24. 6. 2005, sp. zn. K 116/02, a vydal toto rozhodnutí:

Kárně obviněný JUDr. J. A., advokát č. reg. X, se sídlem AK Ú. 10,P.,

je vinen,

že poté, když se na něj obrátila jeho bývalá klientka I.K. se žádostí o náhradu škody z titulu nesprávně formulované listiny o vydědění, kterou měl kárně obviněný vypracovat k potřebě a podpisu bratra I.K., pana F.B., když za nedostatek v listině o vydědění považovala neuvedení vůle zůstavitele, že vydědění se vztahuje i na jeho potomky, popřel, že by takovou listinu psal či

koncipoval a na I.K. podal trestní oznámení pro trestný čin pomluvy, a to dne 23. 4. 2002 do protokolu na Policii ČR, obv. oddělení Prostějov (č. j. ORPV-2030/PV-TČ-2002),

tedy

při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě a nedodržel Pravidla profesionální etiky,

čímž

závažným způsobem porušil ust. § 16 odst. 2 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, a čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR,
tím se dopustil kárného provinění podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii,

za což

se mu ukládá podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, s přihlédnutím k hlediskům uvedeným v § 24 odst. 2 vyhlášky č. 244/1996 Sb. (advokátního kárného řádu), kárné opatření

pokuta ve výši 50.000 Kč.

Kárně obviněný je povinen zaplatit České advokátní komoře náhradu nákladů kárného řízení ve výši 3.000 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Pokuta a náklady řízení jsou splatné do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet České advokátní komory.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání odvolací kárný senát žalované uvedl, že řízení před prvoinstančním kárným senátem netrpí procesními vadami. Kárně obviněný totiž po poučení o možnosti vznést námitku podjatosti proti členům kárného senátu této možnosti nevyužil a toliko bez bližší konkretizace namítl podjatost předsedy kontrolní rady a kárného stěžovatele. Takové námitky však nejsou podle § 3 odst. 1 advokátního kárného řádu relevantní, neboť nesměřovaly vůči členům kárného senátu. Teprve až po více než dvou letech od zahájení kárného řízení vznesl kárně obviněný námitku podjatosti vůči členu kárného senátu JUDr. Tomáši Sokolovi. U tohoto člena kárného senátu však nebyly zjištěny žádné důvody, jež by mohly ovlivnit jeho nestranné rozhodování v dané kárné věci. Z pouhé skutečnosti, že kárně obviněnému zanikla funkce soudce a k jeho navržení k novému jmenování soudcem nedošlo, a to v době, kdy byl JUDr. Sokol ministrem vnitra, nelze v žádném případě dovozovat zaujatost tohoto advokáta vůči osobě kárně obviněného nebo jeho zvláštní vztah k projednávané věci. Další námitky podjatosti členů kárného senátu se objevují až v doplnění odvolání, v němž kárně obviněný paušálně označuje za podjaté všechny členy kárného senátu, jakož i další osoby, neboť tito všichni mají být podle něho vázáni povinnostmi z Rámcové pojistné smlouvy uzavřené mezi Českou advokátní komorou a Kooperativou, pojišťovnou a.s., popřípadě jsou takto nepřímo svázáni s JUDr. Zdeňkem Šťastným, který je společníkem makléřské firmy WI-ASS ČR s.r.o. a který v dané věci podal stížnost v zájmu své klientky I. K. V těchto vztazích však nebyla shledána žádná hrozba možného ovlivnění, která by vedla

k vyloučení některého z členů kárného senátu z rozhodování kárné věci. Pro vyvození takového závěru totiž kárně obviněný nepředkládá žádné konkrétní důkazy, takže se jedná o pouhou domněnku. Kárně obviněným zmíněné propojení mezi advokátními kancelářemi JUDr. Tomáše Sokola a JUDr. Zdeňka Šťastného nebylo ničím konkretizováno a tedy jakkoli prokázáno, takže v tomto směru nezbývá než vycházet z dřívějšího vyjádření JUDr. Sokola, že se necítí být z projednávání kárné věci vyloučen.

Podle dalšího závěru odvolacího kárného senátu je označování osob ve výroku či odůvodnění rozhodnutí pouhými iniciálami v kárné rozhodovací praxi zcela běžné a respektované správními soudy v rámci přezkumu těchto rozhodnutí. Navíc z obsahu kárného spisu je zcela zjevné, o jaké osoby se jedná. Rovněž tak jsou tyto osoby známy i kárně obviněnému, který o nich sám hovořil v rámci prověřování jeho trestního oznámení. Námitky kárně obviněného o nejasnosti, nesrozumitelnosti a neurčitosti rozhodnutí a o zkrácení jeho práva na spravedlivý proces lze tedy považovat za účelové a neopodstatněné.

Dále odvolací kárný senát žalované uvedl, že I. K. byla klientkou kárně obviněného. Za klienta totiž podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“) nelze považovat jen toho, kdo advokáta písemně zmocní k zastupování nebo k určitým úkonům, ale i toho, komu advokát udílí porady, poskytuje právní doporučení či zpracovává právní stanoviska. V daném případě byla právní pomoc nepochybně poskytnuta paní I. K. za přítomnosti jejího manžela, a to minimálně ve formě právních porad, což potvrdil i sám kárně obviněný. Značně rozporné výpovědi kárně obviněného uvedené v policejních protokolech o tom, zda znal či neznal I. K., zda se setkal s jejím bratrem a zda odmítl či neodmítl požadavek I. K. a jejího manžela na sepis listin nepůsobí věrohodným dojmem. Proto ve shodě s kárným senátem kárné komise je zapotřebí přiklonit se spíše k výpovědím I. K. a L. K. učiněných před policejním orgánem, které jsou podepřeny čestným prohlášením vrchní sestry nemocnice v Prostějově D. P. ze dne 28. 11. 2001, v němž se poměrně detailně popisuje návštěva I. K. a L. K. u nemocného, přítomnost kárně obviněného v nemocnici a sepisování určitých listin přímo v ní jeho osobou. Všechny tyto důkazy hodnocené ve vzájemné souvislosti tedy nasvědčují tomu, že to byl právě kárně obviněný, kdo koncipoval předmětné listiny, které byly ještě téhož dne v nemocnici podepsány osobami na nich uvedenými. Předmětem hodnocení skutkového stavu však nebyla skutečnost, zda tyto listiny byly formulovány chybně či nedostatečně, protože otázka eventuálního pochybení advokáta nebyla a není pro toto kárné řízení rozhodná.

Odvolací kárný senát vzal dále za prokázané, že kárně obviněný podal po procesním poučení dne 23. 4. 2002 na Obvodním oddělení Policie ČR v Prostějově trestní oznámení pro trestný čin pomluvy, které směřovalo nepochybně proti jeho bývalé klientce I. K. Z obsahu tohoto protokolu je totiž zjevné, že nesměřovalo proti osobám oznamovateli neznámým, neboť jsou zde konkrétně uvedeny I. K. a advokát JUDr. Šťastný. Navíc ve vztahu k paní I. K. kárně obviněný uvedl, že se jejím jednáním cítí být poškozen. O snaze kárně obviněného obvinit I. K. z trestného činu svědčí i další jeho výpověď ze dne 16. 9. 2002 učiněná u téhož policejního orgánu v rámci podání vysvětlení. V ní totiž popisuje návštěvu nemocnice a chování manželů I. K. a L. K. vůči bratrovi I. K. panu F. B., jehož byl svědkem, a žádá o posouzení, zda jmenovaní mohli tímto jednáním

vůči nemocnému v kritickém stavu naplnit znaky trestného činu útisku. Tyto výpovědi je tedy nutné považovat za trestní oznámení, kterými se Policie ČR byla povinna zabývat a prošetřovat je ve vztahu k tam označeným osobám, takže se nejednalo o trestní řízení vedené proti neznámému pachateli, jak tvrdí kárně obviněný.

Podle odvolacího kárného senátu je nepřípustné, aby advokát, na něhož se klient obrátí s žádostí o náhradu škody, na něho podal trestní oznámení, byť by se taková žádost jevila advokátovi jako nepodložená, bezdůvodná či dokonce založená na lživě tvrzených skutečnostech. Takové jednání advokáta snižuje důvěru veřejnosti nejenom v něho jako jednotlivce, nýbrž i důstojnost advokátního stavu jako celku. Zároveň je nečestné a projevem neúcty ke klientovi, jakožto příjemci právní služby. Je obecně nepřijatelné, aby jakékoliv otázky související s uplatněním nároků z vadně poskytnuté služby byly řešeny takto neadekvátním způsobem, když existují jiné možnosti, kterými se advokát může vůči nepravdivému obvinění bránit. V daném případě však nebyla ze strany kárně obviněného žádná z těchto možností vyčerpána. Závažnost provinění kárně obviněného spočívá v tom, že napříště může být veřejnost odrazována nejenom od uplatňování oprávněných žádostí o nápravu vadně provedené právní služby, nýbrž i od vyhledávání advokátních služeb jako takových, což poškozuje advokátní profesi jako celek. Kárně obviněný se tak dopustil porušení § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii a čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR.

Odvolací kárný senát závěrem uvedl, že charakteru a závažnosti provinění rozhodně odpovídá uložení pokuty podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii, nikoliv mírnější opatření, jako je napomenutí či veřejné napomenutí. Hlediskům uvedeným v § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu však spíše odpovídá uložení pokuty v nižším rozsahu, než bylo stanoveno v prvoinstančním rozhodnutí. Proto jej bylo podle § 30 písm. b) advokátního kárného řádu nutno zrušit a nově rozhodnout o vině a druhu i výši uloženého kárného opatření. Samotná neuspokojivá majetková situace kárně obviněného však nemůže vést k úvaze o zásadním omezení výše uložené pokuty, neboť pak by kárné opatření za tak závažné provinění ztratilo svůj výchovný účel a smysl. Za odpovídají kárné opatření tedy odvolací kárný senát považoval pokutu ve výši 50 000 Kč.

Proti uvedenému rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované byla podána žaloba, kterou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 12. 5. 2009, č. j. 10 Ca 141/2007 - 86.

V jeho odůvodnění se soud neztotožnil s námitkou žalobce, podle které nebylo prokázáno, že žalobce podal trestní oznámení na I. K. Z obsahu trestního oznámení ze dne 23. 4. 2002 je totiž zřejmé, že žalobce podal trestní oznámení pro skutek, který měl spočívat v tom, že I. K. předala JUDr. Šťastnému nepravdivé informace a tím ho měla poškodit. Je tedy zřejmé, že se nejednalo o trestní oznámení na neznámého pachatele. Není přitom podstatné, že toto trestní oznámení nebylo explicitně podáno na určitou osobu, neboť z jeho znění je zřejmý úsmysl žalobce dosáhnout prošetření konkrétního jednání konkrétní osoby. Žalobce potvrdil, že trestní oznámení podepsal, protože se v zásadě shodovalo s tím, co hodlal uvést. Proto se nelze ztotožnit s jeho tvrzením, že obsah trestního oznámení byl nepřesný, neboť protokolující policista nebyl schopen přesně pochopit popisované události. I z dalších protokolů o poskytnutí vysvětlení v dané trestní

věci je nepochybné, že žalobce podezření z naplnění skutkové podstaty trestného činu pomluvy pojal ve vztahu k I. K. V protokole o podání vysvětlení ze dne 5. 6. 2002 totiž žalobce hned od počátku uvedl, že chce doplnit trestní oznámení poté, co proti němu paní K. podala žalobu, přičemž v něm popsal způsob jejího jednání i jednání jejího manžela, k němuž mělo dojít v nemocnici. V protokolech ze dne 9. 8. 2002 a 16. 9. 2002 navíc uvedené jednání označil za podezření z trestného činu útisku.

Dále soud považoval za nelogické a vnitřně rozporné tvrzení žalobce, že trestní oznámení nebylo reakcí na žádost o náhradu škody, nýbrž na výbuch auta před jeho advokátní kanceláří, k němuž došlo krátce předtím. Žalobce totiž jednak tvrdí, že kdyby bylo trestní oznámení reakcí na žádost o náhradu škody, neotálel by s jeho podáním dva a půl až tři měsíce. Na druhé straně však uvádí, že se jednalo o reakci na výbuch auta, přičemž k oběma událostem došlo podle jeho vyjádření takřka současně, a proto je začal vnímat jako vážnou a nebezpečnou výstrahu učiněnou vůči němu v souvislosti s dopisem advokáta JUDr. Šťastného. O tom informoval policii, které se zavázal o ničem nemluvit. Pakliže žalobce již uvedl policii své podezření o souvztažnosti výbuchu auta před jeho kanceláří a dopisem advokáta JUDr. Šťastného s výzvou k náhradě škody paní K., včetně dalších konsekvencí, které dovozoval, pak není logické, aby po dvou a půl měsících podával trestní oznámení a oznamoval skutečnosti již policii dávno uvedené a jí šetřené v souvislosti s výbuchem auta. Souvztažnost podání trestního oznámení s uplatněním náhrady škody vůči žalobci ze strany paní K. naopak vyplývá z odpovědi žalobce k podané stížnosti ze dne 12. 2. 2002. Ten v ní totiž uvedl, že pro lživé a vymyšlené tvrzení I. K. učinil trestní oznámení a odkázal na to, že proti němu byla podána žaloba na náhradu škody. Tvrzení žalobce, že pokud se snad někdy v písemném prohlášení zmínil o podání trestního oznámení na paní K., tak učinil v euforii, nebylo rovněž shledáno opodstatněným, neboť obsah jeho písemností ani jeho faktický postup při podání trestního oznámení takovému stavu mysli nenasvědčují.

Podle soudu žalobce nekonkretizoval, jaké pochybnosti nebyly v kárném řízení vzaty v potaz, takže se k této žalobní námitce nebylo možné blíže vyjádřit. Rovněž se soud neztotožnil s námitkou, podle níž listinné důkazy, z nichž kárné orgány žalované vycházely, nebyly provedeny zákonným způsobem a jsou nevěrohodné, neboť se jednalo o pouhé fotokopie a byly jen konstatovány, a nikoliv přečteny. Kárný senát totiž jednal v nepřítomnosti žalobce, takže za této situace nemohlo dojít k žádnému porušení jeho procesních práv toliko konstatováním listinných důkazů. Smyslem provádění důkazů při jednání přečtením listin je totiž umožnit účastníku řízení jejich obsahu oponovat a hájit tak svá práva. Jestliže tedy byl při jednání kárného senátu konstatován obsah listin, je zřejmé, že důkaz listinami byl proveden řádným způsobem. Žalobce navíc nekonkretizoval, u které listiny nesouhlasí fotokopie založená ve spise s originálem, takže se opět dovolává pouze formálních pochybení, které nemohly mít vliv na výsledek řízení. Nicméně k jeho návrhu byl proveden důkaz předloženou kopií vyšetřovacího spisu, přičemž bylo zjištěno, že obsah těchto listin se v úplnosti shoduje s obsahem jejich fotokopií založených v kárném spise.

V další námitce žalobce podle soudu opět nekonkretizuje, jakým způsobem mělo být zasaženo do jeho práv toliko vydáním a nikoliv vyhlášením rozhodnutí odvolacího kárného senátu. Ustanovení § 38 odst. 1 advokátního kárného řádu navíc vyžaduje

vyhlášení jen takového rozhodnutí, které bylo přijato při jednání, avšak v dané věci k projednání odvolání žádné jednání v souladu s § 27 odst. 1 téhož právního předpisu nařízeno nebylo. Navíc by postrádalo smyslu vyhlašovat rozhodnutí přijaté mimo ústní jednání, jemuž nemohl být přítomen kárně obviněný ani kárný žalobce, neboť by se jednalo jen o zcela formální úkon.

Soud neuznal za důvodnou námitku žalobce, že rozhodnutím odvolacího kárného senátu byl trestán za jednání, které zákon jako trestné nestanoví a uvádí ho pouze ve stavovském předpise. V daném případě totiž byl vůči žalobci vyvozen postih nikoliv za trestný čin, nýbrž za jednání, které bylo shledáno kárným proviněním advokáta. Tím je závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi zákonem o advokacii nebo stavovským předpisem. Zákon o advokacii dále zavazuje advokáta povinností dodržovat pravidla profesionální etiky, které stanoví stavovský předpis. Uvedená námitka se tedy míjí s ustanoveními právního předpisu, který na žalobce jako advokáta dopadá. Nejde přitom ani o nepřípustné obcházení čl. 39 Listiny základních práv a svobod, neboť zákon o advokacii stanoví, jaké jednání je „trestné“ i jaký trest lze za něho uložit.

Rovněž tak se soud neztotožnil ani s námitkou, že trestní oznámení nebylo učiněno při výkonu advokacie, neboť I. K. nebyla jeho klientkou ve věci sepisu závěti nebo listiny o vydědění. Trestní oznámení, které žalobce učinil, bylo totiž jednáním při výkonu advokacie ve smyslu zákona o advokacii, neboť bezprostředně souvisí s výkonem jeho povolání advokáta. Pro tento závěr není rozhodné, zda paní K. byla klientkou žalobce na základě písemně udělené moci k zastupování či ke konkrétnímu poskytnutí jiné právní služby nebo toliko osobou, která požádala ústně o poradu v konkrétní právní věci, popřípadě osobou, která jménem svého brata ústně žádala o poskytnutí právní služby pro bratra a žalobce učinil kroky k jejímu splnění. To ostatně žalobce ani nepopřel, neboť sám přiznal, že dne 20. 9. 2001 poskytl poradu a obdržel za ni od paní K. částku 1500 Kč. Rovněž tak připustil, že byl v nemocnici za sjednaným účelem a dokonce na místo přivedl i svědky, byť dříve než v den tvrzený paní K. a byť službu nakonec odmítl poskytnout pro zdravotní stav pacienta.

Soud neuznal za důvodnou ani žalobní námitku, podle níž trestní oznámení nemůže být samo o sobě kárným proviněním, pokud neobsahuje nepravdivé skutečnosti, neboť každý může na svou obranu učinit trestní oznámení a v některých případech je to dokonce povinností. Zákon totiž klade na advokáty vyšší požadavky než na ostatní osoby. Proto s požadavky čestného a svědomitého jednání a nesnižování důstojnosti advokátního stavu není slučitelný postup, kdy na osobu, která se obrátila na advokáta s tvrzeným nárokem na náhradu škody za jím poskytnuté právní služby, podá tento advokát trestní oznámení. Žalobce měl tedy uplatnit svou obranu v občanskoprávním řízení o náhradu škody.

Dále se soud neztotožnil s žalobní námitkou, podle které z odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu není zřejmé, zda byl žalobce postižen za podání trestního oznámení nebo i za popření sepsání příslušných listin. Z kárné žaloby i z prvoinstančního rozhodnutí, na něhož v celé šíři odkázal odvolací kárný senát, je totiž nepochybné, že vůči žalobci byla vyvozena odpovědnost za jednání spočívající v podání trestního oznámení na klientku poté, co se na něj obrátila s výzvou o náhradu škody. Z popisu skutku ve výroku i

odůvodnění plyne, jaký byl rozhodný časový sled událostí. Žalobce tedy není viněn za to, že popřel sepis listin a neuznal požadavek uplatněný klientkou, nýbrž za nepřípustnou a neadekvátní reakci v takto nastoleném sporu mezi ním a klientkou. V části odůvodnění rozhodnutí o odvolání, kterou žalobce označil za nepřesvědčivou, bylo reagováno na jeho tvrzení o nesepsání listin. Odvolací orgán se pak s touto námitkou vypořádal tím, že uvedl, jakému závěru dosavadní tvrzení stran onoho sporu podle jeho hodnocení spíše svědčí. Část odůvodnění mířící k meritu věci, tedy čím se žalobce dopustil kárného provinění, pak následuje v další pasáži rozhodnutí o odvolání.

Soud se neztotožnil ani s námitkou o nepřípustnosti identifikace osob v rozhodnutí správních orgánů toliko jejich iniciálami. Žalobce totiž mohl bez obtíží zjistit totožnost dotčených osob především ze spisového materiálu. Také ve stížnosti, která byla podkladem pro podání kárné žaloby, se uvádějí celá jména dotčených osob. Ve výroku rozhodnutí o odvolání je pak přesně identifikováno, kdy žalobce podal trestní oznámení a pod jakou spisovou značkou je policejní vyšetřování vedeno. Žalobce tedy věděl, pro jaký skutek se proti němu vede kárné řízení, a rovněž výrok žalobou napadeného rozhodnutí je natolik konkrétní, že popisovaný skutek není možné zaměnit s jiným. Uvedením iniciál v rozhodnutích správních orgánů tedy žalobce nebyl nikterak zkrácen na svých procesních právech.

Dále soud neshledal důvodnou námitkou podjatosti proti členu prvoinstančního kárného senátu JUDr. Sokolovi. Tato námitka byla vznesena za velmi dlouhé časové období po obdržení kárné žaloby a v ní žalobce nepoukázal na údajnou spolupráci mezi advokátními kancelářemi JUDr. Sokola a JUDr. Šťastného. Navíc toto tvrzení je zcela obecné a žalobce ho ničím neprokázal. Sama skutečnost, že se ve spise nenachází písemné vyjádření JUDr. Sokola k vznesené námitce podjatosti není vadou, která by měla za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost rozhodnutí kárného senátu. Kromě toho prvoinstanční rozhodnutí bylo zrušeno a zcela nahrazeno žalobou napadeným rozhodnutím, takže o kárném provinění žalobce rozhodoval odvolací kárný senát v jiném složení.

Soud nesouhlasil ani s námitkou žalobce o nepřiměřené přísnosti uloženého kárného opatření. Pokuta ve výši 50 000 Kč byla totiž uložena téměř na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí. Výše sankce za protiprávní jednání přitom musí mít i preventivní charakter a představovat tak přiměřeně citelný zásah do majetkové sféry žalobce, aby byl veden k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem a pravidel profesionální etiky stanovených stavovským předpisem. Preventivní úlohu musí mít uložená sankce rovněž ve vztahu ke všem ostatním subjektům vykonávajících totéž povolání.

V dané věci nebyly podle názoru soudu splněny ani podmínky pro využití moderačního práva stanovené v § 78 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Sankci uloženou ve výši necelých 7 % horní zákonné hranice totiž nelze považovat za zjevně nepřiměřenou, a to ani vzhledem k povaze a závažnosti postihovaného jednání, ani k majetkovým poměrům žalobce. Navíc v odvolacím řízení byla sankce znatelným způsobem snížena. Žalobcem navrhovaná moderace až na částku 500 Kč by zjevně

neodpovídala závažnosti jeho jednání, naopak by mohla být chápána jako bagatelizace vyvozeného postihu.

Žalobní námitka týkající se věrohodnosti čestného prohlášení D. P. se podle soudu opět vztahuje k důkaznímu prostředku sloužícímu k prokázání skutečnosti, zda žalobce předmětné listiny skutečně sepsal. Tato otázka se přitom vymyká předmětu vedeného kárného řízení a relevantním skutkovým zjištěním potřebným pro vyvození kárné odpovědnosti žalobce. Zjištění, zda žalobce sepsal předmětné listiny, zda tyto byly platné či neplatné a zda v příčinné souvislosti s tím vznikla paní K. škoda, je předmětem občanskoprávního řízení, nikoliv řízení kárného.

Dále soud uvedl, že z žalobcem navrhovaných důkazních prostředků provedl pouze ty, které byly relevantní ve vztahu k předmětu řízení. Proto zamítl návrh žalobce na provedení jeho účastnického výslechu, neboť ten se měl vztahovat k objasnění, zda uvedené listiny skutečně sepsal. Z téhož důvodu soud neprovedl dokazování výslechy osob, které se měly touto otázkou zabývat, jakož ani spisem ve věci náhrady škody vedené pod sp. zn. 7 C 115/02, když v tomto směru shledal dostačujícím nepravomocný rozsudek a další listiny předložené žalobcem, jež tvoří součást kárného spisu. Dále neprovedl ani důkaz spisem vztahujícím se k šetření výbuchu auta, neboť ten je nadbytečný s ohledem na dostatečné podklady, které se k této kauze v kárném spise nacházejí. Soud dále neshledal nutnost provedení výslechu pprap. S. k okolnostem podání trestního oznámení, neboť zejména vyšetřovací spis byl důkazem poskytujícím dostatečnou oporu pro posouzení věci. Dále neprovedl ani důkazy výslechem JUDr. Sokola a JUDr. Šťastného, neboť odvolací orgán se dostatečně vypořádal s námitkou podjatosti vznesenou vůči oběma jmenovaným advokátům.

Nad rámec uvedených skutečností soud doplnil, že o procesních námitkách proti zástupci žalované vznesených v úvodu jednání soudu nebylo rozhodováno, neboť zákonná úprava nesvěřuje soudu žádnou pravomoc rozhodovat o podjatosti zástupců stran soudního sporu. Pokud tedy žalovaná zmocnila k jednání před soudem zástupce z řad advokátů, nemohl v tom soud shledat překážku projednání věci.

Na základě všech těchto skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu není důvodná, a proto ji zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že v řízení před soudem byl poškozen na svých právech, neboť bylo připuštěno, aby žalovaného zastupoval JUDr. Jan Syka, s nímž již dříve opakovaně konzultoval a radil se o skutkové a právní stránce této věci, jak vyplývá z obsáhlého písemného záznamu ze dne 4. 8. 2005, který je součástí kárného spisu. Zastoupení žalované JUDr. Sykou odporuje § 19 odst. 1 písm. a), c) zákona o advokacii a § 2 s. ř. s. Soud se přitom touto námitkou zabýval jen povrchně a okrajově, ačkoliv o ní měl rozhodnout, nepřipustit zastoupení žalované JUDr. Sykou a s tímto zástupcem neměl v dané věci jednat.

Podle další stížnostní námitky odvolací kárný senát zjistil skutkový stav neúplně a nedostatečně, když dospěl k závěrům, že kárně obviněný učinil trestní oznámení na I. K., že trestní oznámení na ni podal v reakci na jí uplatněný nárok na náhradu škody z titulu nesprávně formulované listiny o vydědění, že trestní oznámení nebylo učiněno v reakci na výbuch a shoření osobního auta v blízkosti advokátní kanceláře kárně obviněného a že toto trestní oznámení bylo podáno při výkonu advokacie.

Dále stěžovatel namítl, že v řízení o žalobě nebyly napraveny vady řízení před správním orgánem napraveny a dokazování tak nebylo provedeno v potřebném rozsahu tak, aby skutkový stav věci byl náležitě zjištěn a objasněn. Přitom za tímto účelem navrhl důkazy, na nichž stále trvá, avšak jejich provedení bylo zamítnuto. Je však nutno připustit, že pokud by soud prováděl jím navržené důkazy značného významu a rozsahu, tak by nahrazoval činnost správního orgánu. Za této situace nejsou závěry správního orgánu ani soudu logické, neboť k nim nelze spolehlivě dospět racionálními úvahami.

V další stížnostní námitce stěžovatel poukázal na to, že nic soudu nebránilo v tom, aby si pro řádné zjištění skutkového stavu vyžádal a provedl důkaz policejním spisem ve věci výbuchu a shoření osobního auta. Provedením tohoto důkazu by došlo k objasnění nejméně časových a místních okolností a souvislostí tvrzení o výbuchu a shoření osobního auta v blízkosti jeho kanceláře těsně před doručením dopisu advokáta JUDr. Šťastného, kterým byl vyzván k zaplacení vysoké částky.

Podle další stížnostní námitky je s podivem, že žalovaný neprovedl důkaz policejním spisem ve věci výbuchu a shoření auta, aby si tak ověřil rozhodné skutečnosti o důvodu podání předmětného oznámení. Před správním orgánem tak nebyl proveden žádný důkaz o rozhodném tvrzení, že předmětné trestní oznámení bylo podáno právě kvůli silnému pocitu ze vzniklého nebezpečí a trvalého ohrožení. Ani soud nepovažoval za významné si toto nejdůležitější tvrzení jakkoliv ověřit, ačkoliv k tomu postačoval jediný důkaz, a to policejním spisem, na jehož provedení trval při jednání soudu.

Stěžovatel také namítl nesprávnost závěru soudu, podle něhož tvrzení o výbuchu a shoření auta za popsaných okolností a souvislostí nebylo žalovaným zpochybněno. Odvolací kárný senát žalované totiž opomněl možnost, že předmětné trestní oznámení mohlo být učiněno v důsledku výbuchu a shoření osobního auta, neboť tato událost u něho vyvolala pocit nebezpečí a trvalého ohrožení. Soud se s touto pohnutkou podání trestního oznámení vůbec nevypořádal. Proto jeho závěr, že není logické, aby žalobce po dvou a půl měsících podával trestní oznámení a uváděl skutečnosti již policií šetřené, byl učiněn bez zjištění a prokázání rozhodných skutečností. Soud se navíc vůbec nezajímal o to, zda byl v souvislosti s výbuchem a shořením auta policií vyrozuměn o učiněných opatřeních, ačkoliv k objasnění této skutečnosti navrhl provedení důkazů. Jimi by přitom soud zjistil, že po oznámení o možné souvislosti mezi obsahem dopisu advokáta JUDr. Šťastného a výbuchem auta nebyl policií o žádných takových opatřeních vyrozuměn, a proto se rozhodl učinit předmětné trestní oznámení, aby došlo k otevřenému a běžnému prošetření okolností vztahujících se k dopisu advokáta JUDr. Šťastného, k jeho obsahu, k způsobu jeho vyhotovení a k okolnostem jeho odeslání. Tímto způsobem chtěl také docílit odrazení případných zločineckých a souvisejících aktivit vůči jeho osobě.

Rovněž tak stěžovatel namítl, že bylo povinností soudu zjistit, zda byl jakkoliv vyrozuměn Policií ČR o jeho osobních oznámeních krátce po výbuchu a shoření osobního auta ve shora popsaných souvislostech, neboť soud má zákonnou povinnost přezkoumat žalobou napadené rozhodnutí, za tím účelem provést dokazování a zjistit, zda je žaloba důvodná.

V následující stížnostní námitce stěžovatel poukázal na to, že soud dospěl k logickému závěru o podání trestního oznámení na I. K. asi po dvou a půl měsících poté, co se na něho měla obrátit s žádostí o náhradu škody. Současně však učinil závěr, že není logické, aby žalobce po stejné době podal toto trestní oznámení v souvislosti s výbuchem auta za shora popsaných souvislostí a okolností. Takové úvahy soud nejsou racionální ani přesvědčivé.

Dále stěžovatel namítl, že po uvědomění si toho, že výbuch a shoření auta může být pro něho výstrahou k uhrazení částky uvedené v dopise advokáta JUDr. Šťastného, se snažil postupovat opatrně. Proto sice informoval příslušné policejní orgány o časové a místní souvislosti dopisu JUDr. Šťastného s výbuchem auta, avšak současně se snažil sám sebe neohrozit. Tato událost ho ovlivnila a od té doby často kontroluje, zda nemá ve spodní části auta umístěnu výbušninu. Tyto skutečnosti jsou podstatné za situace, kdy JUDr. Šťastný, který je společníkem obchodní společnosti WI-ASS ČR - finanční a pojišťovací makléřská kancelář s.r.o., makléřské firmy žalované spravující pojištění přibližně 98 % advokátů, převzal zastoupení I. K. v soudním řízení o náhradu škody, a to ve věci, v níž jako advokát nahlásil pojistnou událost této makléřské firmě. Není proto vyloučeno, že JUDr. Šťastný takto postupuje i ve více případech, přičemž žalovaná k jeho opakovaným podnětům tyto okolnosti dosud neprošetřila ani prošetřit nechtěla a ve věci podezření z takto závažné trestné činnosti advokáta JUDr. Šťastného nepodala ani trestní oznámení.

Rovněž tak stěžovatel namítl, že v soudním řízení nebyl proveden důkaz jeho výslechem. Jím by totiž soud mohl zjistit, že po výbuchu auta se opakovně setkal s policisty z útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, jimž předával informace a listinné doklady. Jelikož po těchto setkáních s policií nedostal od policistů žádné informace o stavu vyšetřování, ačkoliv s nimi dále telefonicky hovořil, rozhodl se z opatrnosti učinit písemné trestní oznámení, při kterém na žádost policistů z uvedeného policejního útvaru zcela zamlčel kontakt s nimi.

Dále stěžovatel namítl, že v řízení před soudem i v řízení přes správním orgánem byla porušena jeho základní práva a svobody, která jsou zaručena v ustanoveních čl. 2 odst. 2 a 4, čl. 4, čl. 90, čl. 95 odst. 1 a čl. 96 odst. 1 a 2 Ústavy České republiky, v ustanoveních čl. 1, čl. 2 odst. 2 a 3, čl. 3 odst. 3, čl. 10 odst. 1 a 3, čl. 36 odst. 1, čl. 37 odst. 3, čl. 39 a čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, v ustanoveních čl. 6 odst. 1, odst. 3 písm. d), čl. 7 odst. 1, čl. 13 a čl. 17 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, a v ustanoveních čl. 2 odst. 3 písm. a), čl. 14 odst. 1, odst. 3 písm. g), čl. 15 odst. 1 a čl. 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech.

Stěžovatel také namítl, že trestní oznámení nemůže být samo o sobě správním deliktem a nikdo tak bez prošetření jeho důvodnosti nemůže být trestán. Soud ani správní

orgán přitom obsah jím učiněného trestního oznámení neprošetřily a bez učinění jakéhokoliv závěru o jeho důvodnosti uzavřely, že již samotné jeho podání je kárným proviněním advokáta.

Podle další stížnostní námitky neprovedl soud listinné důkazy jejich přečtením, nýbrž pouze konstatoval podstatný obsah spisů soudního, správního a vyšetřovacího. Žádný listinný důkaz tedy nebyl při jednání soudu proveden zákonným způsobem. O tom svědčí i to, že časová délka části jednání soudu, při níž se provádělo dokazování, trvala 3 hodiny a 15 minut. Během ní tedy nebylo objektivně možné provést listinné důkazy jejich přečtením.

Dále stěžovatel namítl, že soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil následující právní otázky:

Soud nesprávně dovodil, že listinné důkazy, o něž odvolací kárný senát opřel žalobou napadené rozhodnutí, nemusely být provedeny jejich přečtením, nýbrž postačovalo jejich konstatování. Zákon totiž nestanovuje, že v případě nepřítomnosti účastníků řízení lze důkazy listinami provést pouze jejich konstatováním, neboť takové důkazy by vlastně vůbec provedeny nebyly. S obsahem listin se navíc jejich přečtením seznamuje správní orgán, a nikoliv účastníci řízení, přičemž tohoto cíle nelze dosáhnout pouhým konstatováním, že se ve spise nacházejí určité listiny. Správní orgán tedy nerespektoval zákonný způsob provedení listinných důkazů, v důsledku čehož k nim nelze při hodnocení skutkového stavu přihlížet.

Soud nesprávně hodnotil jako nedůvodnou námitku, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu nebylo vyhlášeno, nýbrž vydáno. Soudní rozsudek se totiž vyhlašuje vždy veřejně, byť je jednání soudu neveřejné, jak vyplývá z čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky. Odvolací kárný senát žalované je přitom podle zákona soudní institucí, neboť rozhoduje o vině a trestu a vykonává státní moc. Tím, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu nebylo vyhlášeno veřejně, došlo k porušení jeho ústavně zaručeného práva.

Soud nesprávně dovodil nedůvodnost námitky, podle níž nemůže být nikdo trestán za jednání, které jako trestné stanoví jiný právní předpis než zákon. Uložením trestu za jednání, kterým mělo dojít k porušení čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR, tedy došlo k porušení čl. 39 Listiny základních práv a svobod, čl. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, a čl. 15 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech.

Soud nesprávně uzavřel, že se inkriminovaného jednání, za nějž byl potrestán správním orgánem, dopustil při výkonu advokacie. Předmětné trestní oznámení totiž nebylo, na základě již uvedených důvodů, učiněno při výkonu advokacie.

Soud učinil nesprávný závěr o nedůvodnosti tvrzení vztahujících se k námitce podjatosti proti členu kárného senátu žalované JUDr. Sokola. Odůvodnění tohoto závěru totiž vychází pouze z úvah soudu, které nejsou postaveny na jeho předchozích zjištěních. K prokázání důvodnosti této námitky přitom byly v řízení před soudem navrženy konkrétní důkazy, které však soud neprovedl.

Soud rovněž nesprávně uzavřel, že námitka, podle níž se v rozhodnutí správního orgánu používaly jen iniciály osob, není důvodná. Takový postup je totiž v rozporu s ustanoveními § 35e odst. 2 zákona o advokacii ve spojení s § 120 odst. 3, § 125 odst. 1, § 160 odst. 1, § 177 písm. c) trestního řádu a § 7 odst. 2 advokátního kárného řádu.

V doplnění kasační stížnosti dále stěžovatel blíže odůvodnil námitku, podle níž nebylo rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované vyhlášeno veřejně. Uvedl, že porušením této povinnosti se celé řízení před správním orgánem stalo neústavní a nezákonné, přičemž takovou vadu lze napravit pouze jeho opakováním od samého počátku. Rozhodnutí odvolacího orgánu je tak podle stěžovatele nutné považovat za právně neexistující.

Dále stěžovatel v doplnění kasační stížnosti namítl podjatost všech tří soudců senátu, který ve věci rozhodoval, a to pro poměr soudců k orgánům žalované i jejím zaměstnancům.

Konečně stěžovatel v doplnění kasační stížnosti namítl, že zamítnutím jím navržených důkazů soudem mu bylo znemožněno prokázání tvrzení, podle něhož nebyl rozhodnutím odvolacího kárného senátu žalované trestán za kárné provinění, nýbrž za poukaz na činnost žalované ve věci pojištění advokátů a jejího vztahu k zmíněné makléřské firmě. Ta totiž získává každým rokem několik miliónů korun od příslušné pojišťovny za vedení a spravování pojištění cca 98 % advokátů. Uvedené prostředky by přitom správně měla získávat žalovaná na svůj rozvoj a vzdělávací programy, a nikoliv makléřská firma a její společník JUDr. Šťastný, který na něho podal stížnost, na základě níž je kárně stíhán, a který spolupracuje s JUDr. Sokolem, členem kárného senátu činným v dané věci.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2009, č. j. 10 Ca 141/2007 - 86, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel se neobracel na advokáta pracujícího na oddělení pro kárně obviněné jakožto jeho klient, nýbrž jako advokát. Přitom mu pouze sděloval své názory na rozsah povinnosti mlčenlivosti a dostal odpověď, která je zaznamenána v kárném spise. Tento telefonický rozhovor nepřináší důsledky stanovené v § 19 zákona o advokacii ani v § 2 s. ř. s. Podání trestního oznámení stěžovatelem na I. K. bylo v kárném řízení prokázáno policejním protokolem, jehož obsah nevyvolává pochybnosti o této skutečnosti. Ve výroku kárného rozhodnutí se výslovně netvrdí, že stěžovatel podal trestní oznámení v reakci na uplatněný nárok na náhradu škody. V tomto výroku je uvedena pouze časová souvislost, která je prokázána. Stejně tak není ve výrokové části kárného rozhodnutí tvrzeno, že stěžovatel trestní oznámení neučinil v reakci na výbuch a shoření osobního auta. Jestliže tedy stěžovatel vytýká soudu i odvolacímu kárnému senátu nesprávnosti v souvislosti se zmíněnými dvěma reakcemi, činí tak mimo obsah přezkumu rozhodnutí odvolacího orgánu i napadeného rozsudku. Jinými slovy stěžovatel tyto údajné nesprávnosti vytýká bezdůvodně, neboť soud nepřezkoumával to, co ve výroku rozhodnutí není. Konstantní judikatura vyložila vztah mezi § 17 zákona o advokacii a stavovským předpisem, který je advokát na základě tohoto zákonného

ustanovení povinen dodržovat. Porušení povinností stanovených ve stavovském předpise je tedy kárným proviněním. Tato skutečnost je navíc výslovně upravena v § 32 odst. 2 zákona o advokacii.

Dále žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že výbuch a shoření osobního auta nebyly předmětem kárného řízení a nebyly zmíněny ve výrokové části žalobou napadeného kárného rozhodnutí. Rovněž tvrzené souvislosti s pojištěním odpovědnosti advokátů nebyly předmětem přezkoumávaného kárného rozhodnutí, takže jakékoliv jejich zjišťování, prokazování a hodnocení by bylo nad rámec předmětného řízení. Ani další části kasační stížnosti, ve kterých stěžovatel popisuje svůj postup předcházející trestnímu oznámení, se netýká výroku přezkoumávaného kárného rozhodnutí. Seznam norem upravujících základní práva a svobody stěžovatel nedoplnil konkrétními námitkami, a proto se k nim nelze vyjádřit.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti také uvedla, že stěžovatel neměl v dané věci jako advokát podávat trestní oznámení na bývalou klientku a místo toho měl zůstat u možnosti obrany v řízení o náhradu škody. Nelze tedy souhlasit s jeho námitkou, že trestní oznámení nemůže být samo o sobě bez prošetření kárným proviněním. V tomto směru stěžovatel projevuje základní nepochopení povinností, které na sebe vzal tím, že se stal advokátem. Ve vztahu k průběhu jednání soudu ze dne 12. 5. 2009 lze uvést, že znalost spisu se projevila v podrobném odůvodnění rozsudku. V kárném řízení se rozhodnutí nevyhlašuje ani nevydává, protože se postupuje podle zákona o advokacii a advokátního kárného řádu. Odvolací kárné rozhodnutí tak nepochybně existuje a jako takové bylo napadeno žalobou. Námitka podjatosti proti členu kárného senátu byla řešena již v prvoinstančním kárném řízení a podrobně se jí zabývaly odvolací kárný senát i soud. Námitka podjatosti členů soudního senátu byla uplatněna bez konkrétního tvrzení, v čemž by měl spočívat jejich poměr ke zmiňovaným více než dvěma stům osobám. Používání iniciál osob, které jsou nebo byly klienty kárně obviněných, má svůj důvod v maximálním dodržování povinnosti mlčenlivosti a na správnost kárného rozhodnutí nemá vliv. Pro stěžovatele navíc nejde o nic tajného, neboť ten velmi dobře ví, o kterou osobu se jedná. Navržené důkazy, které soud neprovedl, se netýkaly výrokové části přezkoumávaného kárného rozhodnutí.

S ohledem na tyto skutečnosti žalovaná uvedla, že tvrzené důvody kasační stížnosti nejsou naplněny, a proto navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl, případně odmítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, které byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel ve svých stížnostních námitkách odkázal na kasační důvody, jež jsou uvedeny v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační námitkou o podjatosti všech členů senátu Městského soudu v Praze, kteří žalobu proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované projednávali a o ní rozhodli. Pokud by totiž v řízení před Městským soudem v Praze rozhodoval vyloučený soudce a byl tak naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., musel by Nejvyšší

správní soud napadený rozsudek pro zmatečnost řízení před soudem prvního stupně bez dalšího zrušit, aniž by se mohl zabývat dalšími stížnostními námitkami.

Taková situace však v nyní projednávané věci nenastala. Stěžovatel se totiž v námitce podjatosti pouze v obecné rovině zmínil o poměru členů senátu Městského soudu v Praze k orgánům a zaměstnancům žalované, aniž jakkoliv konkretizoval, v čem tento poměr spočívá a proč zakládá důvod pro vyloučení soudců z projednávání a rozhodnutí věci. Přitom členka senátu Městského soudu v Praze Mgr. Jana Brothánková ve vyjádření k námitce podjatosti uvedla, že nemá žádný poměr k žalované, k členům jejích orgánů ani k jejím zaměstnancům, že nikdy nebyla ani členkou žalované a že si není vědoma žádné skutečnosti, která by vzbuzovala pochybnost o její nepodjatosti. Také další členka senátu Městského soudu v Praze JUDr. Ludmila Sandnerová ve vyjádření k námitce podjatosti uvedla, že nemá žádný vztah k žalované, k členům jejích orgánů ani k věci samotné. Rovněž třetí člen senátu Městského soudu v Praze JUDr. Pavel Horňák se k námitce podjatosti vyjádřil tak, že nemá žádný poměr k žalované či k členům jejích orgánů a nemá žádný zájem na výsledku řízení. V letech 1994 a 1995 byl sice advokátním koncipientem, avšak nikdy nebyl členem žádného orgánu žalované. Má tedy za to, že uvedená skutečnost nemůže být bez dalšího považována za důvod jeho vyloučení z projednávání věci. Z tvrzení uvedených stěžovatelem i soudci Městského soudu v Praze tedy nevyplývá žádná skutečnost, která by vzbuzovala pochybnosti o nepodjatosti členů senátu, kteří o žalobě rozhodovali. Za takovou okolnost pak rozhodně nelze považovat zamítnutí žaloby Městským soudem v Praze, neboť výsledek soudního řízení nemůže být nikdy sám o sobě důvodem ani k pouhé domněnce, že byl ovlivněn poměrem soudce k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům. Lze tedy uzavřít, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované nerozhodovali vyloučení soudci. Toto řízení tedy nelze považovat za zmatečné, a proto důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nebyl naplněn.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval těmi kasačními námitkami, které lze zahrnout mezi důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Také v případě, že by v řízení před Městským soudem v Praze došlo k stěžovatelem tvrzeným vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, by totiž bylo nutné napadený rozsudek bez dalšího zrušit a nezabývat se již dalšími stížnostními námitkami o vadách řízení před správním orgánem a o nesprávném posouzení právních otázek.

V první řadě nelze přiznat důvodnost stížnostní námitce, podle níž bylo nesprávně připuštěno, aby v řízení před Městským soudem v Praze zastupoval žalovanou advokát JUDr. Jan Syka. Z telefonického hovoru, který se uskutečnil dne 4. 8. 2005 a o němž byl pořízen písemný záznam, totiž vyplývá, že stěžovatel s tímto advokátem konzultoval pouze otázku rozsahu mlčenlivosti, a nikoliv skutečnosti vztahující se k příslušnému kárnému řízení. O něm JUDr. Syka toliko stěžovatele informoval, že tak jako i v jiných případech byl kárný senát vytvořen advokáty z jiného regionu. Z toho je zřejmé, že v dané věci JUDr. Syka neposkytoval stěžovateli žádné právní služby ani od něho nezískal informace vztahující se ke kárnému řízení, takže nebyly naplněny podmínky uvedené v § 19 odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o advokacii, které by tomuto advokátu bránily v zastupování žalované jako protistrany žalobního řízení. Zastoupení žalované JUDr.

Sykou nebránilo ani žádné ustanovení soudního řádu správního, takže Městský soud v Praze nepochybil, když jej připustil.

Rovněž tak se nelze ztotožnit ani s kasační námitkou o nezákonném provedení listinných důkazů v žalobním řízení. Takovou vadu řízení o žalobě spatřuje stěžovatel v tom, že Městský soud v Praze nepřečetl listiny tvořící součást soudního, správního a vyšetřovacího spisu, nýbrž toliko konstatoval podstatný obsah těchto spisů. Důkaz listinou lze však podle § 64 s. ř. s. a § 129 odst. 1 o. s. ř. provést při jednání soudu nejenom jejím přečtením či přečtením její části, nýbrž i sdělením jejího obsahu. Zákonným požadavkům na provedení listinného důkazu tedy odpovídá i konstatování podstatného obsahu soudního a vyšetřovacího spisu, k němuž přistoupil Městský soud v Praze v projednávané věci. V takovém postupu by bylo možné shledat pochybení pouze v případě, kdyby soud opomněl přečíst nebo sdělit podstatný obsah některé důležité písemnosti tvořících součást těchto spisů, přičemž účastníci řízení by na tuto skutečnost poukázali a žádali by její přečtení nebo přečtení její části. K takové situaci však nedošlo, neboť podle obsahu protokolu o jednání před soudem ze dne 12. 5. 2009 žádný z účastníků nepožadoval podrobnější sdělení obsahu soudního či vyšetřovacího spisu. Správní spis nelze považovat za důkaz, neboť ten obsahuje listiny, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu, které je předmětem soudního přezkumu. Sdělením obsahu správního spisu při jednání soudu se tedy nevytvářejí nová skutková zjištění, a proto se tímto procesním úkonem neprovádí dokazování, na které by dopadala ustanovení § 64 s. ř. s. a § 129 odst. 1 o. s. ř. Způsob seznámení s obsahem správního spisu při jednání soudu není v soudním řádu správním výslovně upraven. Nicméně i v tomto případě nepochybně postačuje konstatování jeho podstatné části a k výslovné žádosti účastníků řízení pak přečtení celé nebo části listiny se v něm nacházející, neboť ani ve vztahu k správnímu spisu neexistují žádné racionální důvody k tomu, aby byl soud nucen doslova předčítat listiny, jež jsou v něm obsaženy. Jestliže tedy Městský soud v Praze v projednávané věci konstatoval podstatný obsah správního spisu a účastníci řízení nežádali podrobnější referát, nelze v takovém postupu, navíc stěžovatelem aprobovaným, shledat žádné porušení procesních práv stěžovatele.

Stěžovatelovo tvrzení o porušení jednotlivých ustanovení Ústavy České republiky, Listiny základních práv a svobod, Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Mezinárodního paktu o občanských a politických právech v řízení před Městským soudem v Praze nebylo ničím konkretizováno, a proto se Nejvyšší správní soud touto kasační námitkou nemohl zabývat.

Dále se není možné ztotožnit s těmi stížnostními námitkami, v nichž stěžovatel poukazuje na to, že v žalobním řízení nebylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu. Skutečnost, zda závěť a listina o vydědění byly sepsány stěžovatelem, zda stěžovatel učinil trestní oznámení na I. K. v reakci na jí uplatněný nárok na náhradu škody vůči jeho osobě a zda toto trestní oznámení bylo podáno při výkonu advokacie, totiž bylo možné posoudit již z písemností založených v soudním spise vedeného o žalobě na náhradu škody a ve vyšetřovacím spise vedeného o trestním oznámení na I. K., jakož i ze skutečností uvedených stěžovatelem v kárném řízení i v přezkumném soudním řízení. V tomto směru tedy Městský soud v Praze nemusel důkazy provedené ve správním řízení doplňovat či opakovat. Rovněž tak nebyl povinen takto postupovat ani ve vztahu k posouzení námitky

podjatosti vznesené vůči členu kárného senátu žalované JUDr. Sokolovi, neboť o ní si bylo možné učinit úsudek na základě obsahu správního spisu a tvrzení zmíněných stěžovatelem v kárném řízení i žalobním řízení. Dále Městský soud v Praze nemusel dokazování doplňovat či opakovat ani ohledně objasnění skutečností, zda stěžovatel podal trestní oznámení v souvislosti s výbuchem a shořením osobního automobilu v blízkosti jeho advokátní kanceláře nebo zda bylo vůči němu vedeno kárné řízení kvůli žádosti o prošetření činnosti žalované při pojišťování advokátů a jejího vztahu k makléřské firmě, jejímž společníkem je JUDr. Zdeněk Šťastný, který na něho podal stížnost, na základě níž je kárně stíhán. I eventuální doložení takového motivu podání trestního oznámení či vedení kárného řízení by totiž nic nemohlo změnit na zjištění, že stěžovatel podal trestní oznámení na I. K., neboť ta vůči němu uplatnila nárok na náhradu škody kvůli nekvalifikovaně poskytnuté právní službě. Právě pro tento skutek byl stěžovatel kárně stíhán, takže případné prokázání uvedených skutečností by nemělo žádný vliv na jeho právní posouzení. Z těchto důvodů tedy nelze dokazování provedené v řízení před Městským soudem v Praze považovat za neúplné nebo nedostatečné.

Konečně se Nejvyšší správní soud nezabýval stížnostní námitkou o nelogičnosti a nepřesvědčivosti úsudku Městského soudu v Praze, podle něhož nemohlo být trestní oznámení podáno v souvislosti s výbuchem a shořením auta před advokátní kanceláří stěžovatele, neboť toto stěžovatelovo tvrzení není v dané věci relevantní, jak již bylo zmíněno.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal žádné vady řízení před Městským soudem v Praze, které by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, takže důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stěžovatelem tvrzenými vadami správního řízení, které lze zahrnout mezi důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tyto vady měly podle stěžovatele spočívat v tom, že skutková podstata, z níž odvolací kárný senát žalované ve svém rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

V prvé řadě nelze přisvědčit stížnostní námitce o podjatosti člena kárného senátu žalované JUDr. Sokola. V samotné skutečnosti, že tento advokát byl ministrem vnitra v době rozhodování o novém jmenování stěžovatele do funkce soudce, totiž nelze spatřovat jeho poměr k účastníkovi kárného řízení, který by podle § 3 odst. 1 advokátního kárného řádu odůvodňoval jeho vyloučení z projednávání a rozhodování věci. Takový poměr nelze spatřovat ani v ničím nespecifikovaném a nepodloženém propojení mezi ním a advokátní kanceláří JUDr. Šťastného. Navíc je třeba poukázat na velmi dlouhou dobu, která uplynula mezi podáním kárné žaloby a touto námitkou podjatosti. Z těchto a dalších důvodů zmíněných v napadeném rozsudku lze tedy učinit závěr, že ve správním řízení rozhodoval nepodjatý kárný senát.

Rovněž tak lze plně odkázat na důvody, které Městský soud v Praze vedly k závěru, že kárné orgány provedly listinné důkazy v souladu se zákonem. V tomto směru je možné pouze doplnit, že zákon o advokacii ani advokátní kárný řád neukládají kárným senátům povinnost provádět listinné důkazy formou jejich doslovného přečtení. Jestliže tedy v dané věci rozhodoval kárný senát v nepřítomnosti stěžovatele a odvolací kárný senát podle § 27 odst. 1 advokátního kárného řádu jednání nenařizoval, pak zákonným požadavkům na provedení listinných důkazů plně odpovídalo konstatování jejich podstatného obsahu.

Dále nelze přiznat důvodnost kasačním námitkám o nedostatečném a neúplném dokazování ve správním řízení. Těmto námitkám vztahujícím se k dokládání skutečností, zda závěť a listina o vydědění byly sepsány stěžovatelem, zda stěžovatel učinil trestní oznámení na I. K. v reakci na jí uplatněný nárok na náhradu škody vůči jeho osobě, zda toto trestní oznámení bylo podáno při výkonu advokacie, zda námitka podjatosti vznesená vůči členu kárného senátu žalované JUDr. Sokolovi je důvodná, zda stěžovatel podal trestní oznámení v souvislosti s výbuchem a shořením osobního automobilu v blízkosti jeho advokátní kanceláře a zda bylo vůči němu vedeno kárné řízení kvůli poukazu na činnost žalované při pojišťování advokátů a jejího vztahu k makléřské firmě, jejímž společníkem je JUDr. Zdeněk Šťastný, nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Ze stejných důvodů, jež byly vysloveny ve vztahu k dokazování v žalobním řízení, musí totiž konstatovat, že v kárném řízení byly důkazy opatřeny v potřebném rozsahu. V tomto směru tedy nebyla vada správního řízení shledána.

Důvodnost nemůže být přiznána ani kasační námitce o nesprávném skutkovém zjištění, které měly učinit kárné orgány ve vztahu k obsahu stěžovatelem podaného trestního oznámení. V tomto směru lze plně souhlasit se závěrem napadeného rozsudku, že se nemohlo jednat o trestní oznámení na neznámého pachatele, neboť podle jeho obsahu i dalších úkonů stěžovatele bylo podáno pro skutek, který spočíval v předání nepravdivé informace I. K. advokátovi JUDr. Šťastnému, na základě níž byl vůči stěžovateli uplatněn nárok na náhradu škody. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí Městského soudu v Praze lze uvést jen to, že trestní oznámení stěžovatele ze dne 23. 4. 2002 považovala za učiněné vůči I. K. pro nařčení ze sepsány závěti a listiny o vydědění také Policie ČR, Okresní ředitelství Prostějov, která věc podezření ze spáchání trestného činu pomluvy podle § 206 odst. 1 trestního zákona z roku 1961 odložila usnesením ze dne 18. 10. 2002, č. j. ORPV-2030/PV-TČ-2002. Stejným způsobem pak vyhodnotilo trestní oznámení i Okresní státní zastupitelství v Prostějově v usnesení ze dne 25. 11. 2002, zn. 1656/2002-11, kterým byla zamítnuta stížnost proti uvedenému odkládacímu usnesení policejního orgánu. Kárné senáty žalované obou stupňů tedy nepochybily, když vzaly za prokázané, že stěžovatel podal trestní oznámení na I. K. v reakci na jí uplatněný nárok na náhradu škody.

Námitkou stěžovatele o porušení jednotlivých ustanovení Ústavy České republiky, Listiny základních práv a svobod, Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, k němuž mělo dojít v průběhu správního řízení, se nebylo možné zabývat, neboť toto obecné tvrzení nebylo ničím blíže specifikováno.

Za vadu správního řízení není možné považovat uvedení iniciál osob ve skutkové větě rozhodnutí kárných orgánů obou stupňů. Také v tomto směru se lze plně ztotožnit se

závěrem napadeného rozsudku, podle něhož stěžovatel nebyl uvedeným postupem nijak zkrácen na svých procesních právech, neboť ze spisového materiálu a z dalších údajů obsažených ve skutkové větě rozhodnutí kárných orgánů mohl bez obtíží zjistit totožnost příslušných osob, takže věděl, pro jaký skutek je vůči němu vedeno kárné řízení.

Konečně není možné přisvědčit stížnostní námitce, podle které mělo být rozhodnutí odvolacího kárného senátu vyhlášeno, a nikoliv vydáno. Rozhodnutí, kterým se řízení před kárným senátem nebo odvolacím senátem končí, totiž musí být podle § 38 odst. 1 advokátního kárného řádu vyhlášeno jen tehdy, pokud bylo přijato při jednání. V odvolacím řízení však jednání nařízeno nebylo, jak již bylo zmíněno, takže za této situace nemohlo být rozhodnutí odvolacího kárného senátu vyhlášeno. Tento orgán přitom rozhodně nelze považovat za soudní instituci, jež by měla podle čl. 96 odst. 2 věty druhé Ústavy České republiky vyhlašovat své rozhodnutí veřejně, a to kvůli tomu, že rozhoduje o vině za kárné provinění a o kárném opatření, jak tvrdí stěžovatel. Uvedený orgán totiž postrádá základní atributy soudu, kterými je především institut soudce. Kromě toho čl. 91 Ústavy České republiky taxativně zakotvuje soustavu obecných soudů a v ní se kárné orgány profesní samosprávy nenacházejí. Tím, že odvolací orgán nevyhlásil své rozhodnutí veřejně, tedy nedošlo k žádnému porušení ústavního práva stěžovatele. Již vůbec pak kvůli této skutečnosti nelze rozhodnutí o odvolání považovat za právně neexistující.

Nejvyšší správní soud tedy k uvedeným stížnostním námitkám nezjistil žádné vady řízení před kárnými orgány žalované, takže důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nebyl v dané věci naplněn.

Stížnostní námitky o neučinění předmětného trestního oznámení při výkonu advokacie a o uložení sankce za jednání, které jako protiprávní stanoví podzákonný právní předpis, lze zahrnout mezi důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť v nich je tvrzena nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Ani těmto námitkám však nelze přiznat důvodnost. Lze souhlasit se závěrem Městského soudu v Praze, že trestní oznámení stěžovatele bylo učiněno při výkonu advokacie. Za výkon advokacie se totiž považuje i poskytování právních služeb advokáty, kterým se rozumí zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu (§ 1 odst. 1, odst. 2 věta první zákona o advokacii). Není proto rozhodné, že mezi I. K. a stěžovatelem nebyla uzavřena písemná smlouva o poskytování právních služeb. I samotným stěžovatelem zmíněná právní porada poskytnutá I. K. za přítomnosti jejího manžela a odměna za ni totiž představuje formu právní pomoci, kterou je nutné považovat za výkon advokacie. Kárným proviněním je pak podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii závažné nebo opětovné zavinění porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátními koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem. Advokátovi tak mohla být uložena sankce i za jednání stanovené usnesením předsednictva žalované č. 1/1997 Věstníku ze dne 31. října 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), neboť se jedná o stavovský předpis, jak vyplývá z § 17

věty druhé zákona o advokacii. Pokud tedy kárné orgány žalované uznaly stěžovatele vinným i za porušení čl. 4 odst. 1 etického kodexu, nelze v takovém postupu shledat porušení žádného právního předpisu.

K uvedeným kasačním námitkám tedy Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnost napadeného rozsudku a tím ani naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud však přisvědčil jiné stížnostní námitce, kterou lze rovněž podřadit pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ve shodě se stěžovatelem totiž dospěl k závěru, že podání trestního oznámení advokáta na bývalého klienta ještě samo o sobě nezakládá jeho odpovědnost za kárné provinění. S přihlédnutím k skutkovým okolnostem daného případu navíc dovodil, že v podání trestního oznámení ze dne 23. 4. 2002 nelze spatřovat nečestné a nesvědomité jednání či porušení pravidel profesionální etiky advokáta, pro které by stěžovateli mohlo být uloženo kárné opatření. K tomuto závěru vedou Nejvyšší správní soud následující skutečnosti:

Již zmíněným usnesením Policie ČR, Okresního ředitelství Prostějov ze dne 18. 10. 2002, č. j. ORPV-2030/PV-TČ-2002, byla odložena věc podezření z trestného činu pomluvy podle § 206 odst. 1 trestního zákona z roku 1961, jehož se měla dopustit I. K. tím, že v měsíci lednu 2002 v advokátní kanceláři Ritter - Šťastný na ul. Riegrova 12 v Olomouci měla JUDr. Zdeňku Šťastnému sdělit, že sepisovatelem listin, a to závěti a vydědění, jež byly v dědickém řízení u Okresního soudu v Prostějově pod č. j. D 1315/2001 označeny za neplatné pro rozpor s ustanovením § 476f občanského zákoníku, je advokát JUDr. J. A., ač ten tyto nikdy nesepsal, čímž měla poškodit jeho pověst po profesní stránce. V tomto odkládacím usnesení je uveden obsah protokolů o podaném vysvětlení a dalších listin.

Stěžovatel ve vysvětlení uvedl, že o sepis předmětných listin byl požádán L. K. a za tímto účelem se po předchozí domluvě dostavil dne 19. 9. 2001 do areálu Nemocnice Prostějov, přičemž k uvedenému úkonu zajistil jako svědky R. K. a svého bratra Ing. J. A. Listiny však pro muže, na něhož se obracela I. K., odmítl sepsat s ohledem na jeho velmi vážný a těžký zdravotní stav. Manželům K. tak pouze poskytl v místě svého trvalého bydliště právní poradu. I přes tuto skutečnost však obdržel dopis od JUDr. Šťastného, v němž je uváděn jako sepisovatel těchto listin.

V dopisu ze dne 29. 1. 2002, který byl podepsán JUDr. Šťastným a adresován stěžovateli, se uvádí, že stěžovatel sepsal pro F. B. závěť a vydědění, jež jsou však neplatné pro rozpor s ustanovením § 476f občanského zákoníku.

I. K. a L. K. ve vysvětleních shodně uvedli, že společně na jejich chalupě v D. požádali stěžovatele o sepis předmětných listin, které tento vyhotovil na plicním oddělení Nemocnice Prostějov na pokoji, kde byl hospitalizován F. B. Stěžovatel nechal tyto listiny podepsat F. B., L. K. a vrchní sestrou D. P. Jelikož tyto listiny sepsané ve prospěch I. K. byly v dědickém řízení prohlášeny za neplatné, obrátila se na advokátní kancelář Ritter - Šťastný v Olomouci, kde věc popsala a udělila zmocnění k jejímu zastupování.

D. P. ve vysvětlení uvedla, že dne 19. 9. 2001 se na její pracoviště na plicním oddělení Nemocnice Prostějov dostavili manželé K. spolu s mužem, který se jí představil jako JUDr. A., a požádali o umožnění sepsání listin ohledně pozůstalosti pacienta F. B., což jim umožnila na zapůjčeném psacím stroji, přičemž po jejich vyhotovení ze strany JUDr. A. byla přítomna jejich podpisu na pokoji.

R. K. ve vysvětlení uvedl, že asi před rokem byl stěžovatelem za přítomnosti jeho bratra požádán ve starožitnictví Golem o svědectví při nějakém sepisu v nemocnici. Tam tedy přijel, avšak stěžovatel, jeho bratr a nějaký muž již odcházeli, přičemž mu bylo řečeno, že se nic sepisovat nebude.

Ing. J. A. ve vysvětlení uvedl, že někdy před rokem byl spolu s R. K. požádán o účast při sepisu závěti, za tímto účelem přijel do nemocnice a byl přítomen jednání svého bratra s mužem, který mu byl představen jako pan K. Viděl i muže ve zubožením stavu, který, jak pochopil, měl být účasten sepisu. K němu však nakonec nedošlo kvůli zdravotnímu stavu onoho muže.

V zápisech o realizaci ošetřovatelského plánu F. B. se uvádí, že dne 19. 9. 2001 se uskutečnila návštěva rodiny a notáře skrze pozůstalost.

V kopiích listin nadepsaných vydědění a závěť se uvádí, že byly sepsány dne 19. 9. 2001 a podepsány F. B., L. K. a D. P.

V odůvodnění usnesení Okresního soudu v Prostějově ze dne 28. 11. 2001, které bylo vydáno v řízení o dědictví po F. B., jakož i v protokole sepsaného dne 5. 11. 2001 notářkou I. G., se uvádí, že jmenovaný zanechal závěť a listinu o vydědění ze dne 19. 9. 2001, které jsou však s ohledem na ustanovení § 476f občanského zákoníku neplatné, neboť jako svědek působil manžel závětní dědičky.

Na základě těchto podkladů opatřených při prověřování trestního oznámení stěžovatele ze dne 23. 4. 2002 vzal policejní orgán za prokázané, že závěť a listinu o vydědění, které byly v dědickém řízení označeny za neplatné, stěžovatel dne 19. 9. 2001 na plicním oddělení Nemocnice Prostějov skutečně sepsal. V této souvislosti považoval za klíčové vysvětlení D. P., kterou jako svědkyni považoval za naprosto věrohodnou, neboť nebyla ovlivněna vlastními majetkovými zájmy ani rodinnými poměry, jimiž naopak byly zatíženy ostatní osoby. Navíc její tvrzení byla objektivizována zápisem v realizaci ošetřovatelského plánu. S odkazem na toto vysvětlení je pak nutné přisvědčit vyjádřením manželů K. Naopak strohé trestní oznámení stěžovatele lze považovat za logicky nepřesvědčivé a jeho opakovaná doplňovaní za téměř účelově podaná kvůli žalobě na náhradu škody. Navíc nelze přehlédnout další logické rozpory, kdy stěžovatel, ačkoliv měl být určitým způsobem manžely K. k sepisu předmětných listin donucován a jejich jednání k nemocnému muži v nemocnici mělo u něho vyvolat negativní emoční zážitek, tak přesto byl schopen v bezprostřední časové souvislosti s těmito prožitky pozvat tyto osoby do svého bydliště a setrvat s nimi v dlouhém rozhovoru při poskytování právní porady. Na přesvědčivost stěžovatelovy výpovědi nepříznivě dolehá také až zarážející rozdílnost jeho hodnocení ve vztahu k údajnému jednání manželů K., které nejprve popsal s klesající intenzitou a následně protichůdně posunul až k podnětu na přešetření možnosti spáchání

trestného činu útisku. Nejistota takového posuzování je nepochopitelná zvláště u osoby právně fundované. Pochybnosti nastávají i u tvrzení Ing. J. A., která začínají uváděním druhého muže při přestavování L. K., jehož existenci nepotvrzuje ani stěžovatel. Tyto pochybnosti pak končí nevybavením si paměťově nenáročných okolností, které se týkají třeba určení vstupu do nemocnice či alespoň přibližného určení prostor, kde mělo k odmítnutí sepisu listin dojít. Naprosto bez vlivu na danou věc je vyjádření R. K., který průběh zásadního děje nevnímal.

Policejní orgán tedy dospěl k závěru, že jednání I. K. nenaplňuje znaky trestného činu pomluvy podle § 206 odst. 1 trestního zákona z roku 1961 ani jiného trestného činu, a proto trestní oznámení stěžovatele usnesením ze dne 18. 10. 2002, č. j. ORPV-2030/PV-TČ-2002 odložil. Odvolání proti tomuto rozhodnutí policejního orgánu pak bylo zamítnuto usnesením Okresního státního zastupitelství v Prostějově ze dne 25. 11. 2002, zn. 1656/2002-11.

Protokoly o podání vysvětlení i další listiny opatřené policejním orgánem vyhodnotil shodně také odvolací kárný senát žalované. I ten totiž dospěl k závěru, že podklady opatřené ve věci prověřování trestního oznámení nasvědčují tomu, že to byl právě kárně obviněný, kdo koncipoval předmětné listiny, které byly téhož dne v nemocnici podepsány osobami na nich uvedenými.

K stejnému skutkovému zjištění dospěl i rozsudek Okresního soudu v Prostějově ze dne 12. 3. 2003, č. j. 7 C 115/2002 - 168, jímž bylo rozhodnuto o povinnosti stěžovatele zaplatit I. K. náhradu škody v částce 1 860 486,80 Kč s úrokem z prodlení. V tomto rozsudku okresní soud nejprve zrekapituloval obsah výpovědí účastníků řízení, svědeckých výpovědí a listinných důkazů.

I. K. uvedla, že F. B. ji pověřil, aby zajistila právníka, který by zpracoval potřebné listiny projevující jeho vůli pro případ smrti. Jeho jediná zákonná dědička B. K. totiž o něho neprojevovala patřičný zájem, neposkytla mu pomoc, nechovala se k němu dlouhou dobu jako dcera, a proto se rozhodl své majetkové poměry uspořádat tak, aby nic nedědila. Stěžovatel dne 19. 9. 2001 v prostějovské nemocnici po projednání celé záležitosti se zůstavitelem sepsal závěť, listinu o vydědění a plnou moc udělenou za účelem dispozice s účtem vedeným u peněžního ústavu. Listiny nechal stěžovatel podepsat zůstavitelem, vrchní sestrou plicního oddělení Nemocnice Prostějov D. P. a jejím manželem L. K. Po smrti bratra se přihlásila do dědického řízení a předložila závěť, podle níž se měla stát dědičkou, avšak ta byla shledána neplatnou. V důsledku toho získala veškerý majetek po zůstaviteli jeho dcera B. K.

Stěžovatel uvedl, že žádnou škodu nezpůsobil, protože předmětné listiny nesepsal a s F. B. žádné majetkové záležitosti neprojednával. V roce 2001 se setkal v obci D. s mužem, který se mu představil jako pan K. a který na něj neléhal, aby si obstaral svědky a dostavil do Nemocnice Prostějov, kde se má podle jeho slov nacházet nemocný příbuzný, který si přeje hovořit s právníkem o otázkách jeho majetku a možná i sepsat závěť. Rozešli se s tím, že se téhož dne setkají v nemocnici, což se také stalo. V ní uviděl nemocného muže, který byl ve velmi špatném zdravotním stavu, vůbec nemluvil, jen velmi silně kašlal a vykašlával hleny. Z tohoto důvodu odmítl cokoliv sepisovat. I. K. nemocného hlasitě

nabádala i za pomoci pana K., aby řekl, že jí odkazuje celý svůj majetek, přičemž ho několikrát udeřila do ramena a zad, v důsledku čehož nemocný začal hůře dýchat a silněji kašlat. Proto tyto osoby vyzval, aby se k nemocnému takto nechovali a nechali ho být. Manželé K. mu poté bránili odchodu z nemocnice a vyhrožovali stížností na advokátní komoru, avšak i přesto nemocnici opustil. Po smrti F. B. poskytl I. K. právní poradu, za niž vyúčtoval částku 1500 Kč a vystavil doklad. V den, kdy měly být předmětné listiny sepisovány, se nacházel ve Ždánicích, kde vyřizoval záležitosti ohledně prodeje vinohradu.

Svědek L. K. uvedl, že společně s manželkou požádali stěžovatele o sepis závěti a listiny o vydědění pro F. B. Stěžovatel se do nemocnice dostavil, předmětné listiny sepsal a vyzval k podpisu F. B. a jako svědky D. P. a manžela závětní dědičky. Iniciativa k obstarání právníka pro sepis závěti a listiny o vydědění vzešla ze strany bratra I. K. Za poskytnutou službu bylo stěžovateli zaplaceno 1500 Kč, který na ni vystavil stvrzenku.

Svědkyně D. P. uvedla, že při návštěvě F. B. dne 19. 9. 2001 jí byl stěžovatel představen, sám se jí legitimoval a dokonce jí nabízel vizitku, kterou odmítla. Stěžovateli pak zapůjčila k sepisu předmětných listin psací stroj a vyhradila mu místo k sepisu ve své kanceláři vrchní sestry. Po vyhotovení listin byla přizvána k podpisu závěti a listiny o vydědění. Listiny četla a věděla, co podepisuje. Při podpisu byla na pokoji zůstavitele přítomna společně s manžely K. a stěžovatelem.

Svědek R. K. uvedl, že během září nebo října roku 2001 byl požádán stěžovatelem, aby společně s Ing. J. A. něco dosvědčil v nemocnici s tím, že je potřeba dvou svědků k sepisu jakési smlouvy. V budově nemocnice však nebyl a pouze před ní viděl stěžovatele s bratrem a dalším mužem, který stěžovateli říkal, že potřebuje něco sepsat. Na to mu stěžovatel odpověděl, že nic sepisovat nebude, neboť člověk v nemocnici je ve špatném stavu. Asi za čtrnáct dnů mu bratr stěžovatele sdělil, že nemocný byl téměř mrtvý.

Svědkyně D. Š. uvedla, že dne 19. 9. 2001 v době mezi 9.00 a 11.15 hodin prodávala stěžovateli v prodejně ve Ždánicích přístroj na hubení komárů včetně náplní, na což vystavila daňový doklad.

Svědek L. L. uvedl, že dne 19. 9. 2001 odejel se stěžovatelem po osmé hodině ranní z Brna do Ždánic vyřizovat záležitosti ohledně koupi vinohradu. Ze Ždánic se společně vrátili kolem 14.00 hodin a termín návštěvy Ždánic měl zaznamenán v kalendáři.

Na pokladním dokladu vystaveném dne 20. 9. 2001 advokátní kanceláří stěžovatele na částku 1500 Kč se uvádí, že účelem platby bylo poskytnutí právní služby. V zjednodušeném daňovém dokladu č. 2212603, který předložil stěžovatel, se uvádí, že dne 19. 9. 2001 byl v prodejně V. Ch. zakoupen jeden přístroj a jedna náplň v celkové hodnotě 355 Kč. V realizaci ošetřovatelského plánu se uvádí, že dne 19. 9. 2001 proběhala u F. B. v nemocnici návštěva rodiny a notáře skrze pozůstalost. Návštěva rodiny se pak uskutečnila i v odpoledních hodinách.

Na základě těchto důkazů okresní soud v řízení o náhradě škody dovodil, že stěžovatel odpovídá za škodu, která I. K. vznikla jeho pochybením při sepisu závěti a listiny o vydědění v rámci poskytnutí právní služby pro F. B. Z výpovědi svědka L. K. lze

totiž mít za prokázáno, že F. B. pověřil I. K., aby zajistila právníka pro zpracování patřičných listin projevujících jeho vůli pro případ smrti. Tato skutečnost byla doložena i pokladním dokladem na částku 1500 Kč vystaveného advokátní kanceláří stěžovatele za poskytnutí právní služby. Tvrzení stěžovatele, podle něhož dne 19. 9. 2001 v nemocnici u zůstavitele nebyl přítomen, bylo vyvráceno svědeckými výpověďmi L. K., D. P. a nepřímo i listinou o realizaci ošetřovatelského plánu F. B. Výpověď svědka R. K. byla pro soud nepoužitelná, neboť ten v budově nemocnice nebyl a nemohl se tak k otázce sepisu předmětných listin vyjádřit. Svědkyně D. Š. sice uvedla, že dne 19. 9. 2001 v době od 9.00 do 11.15 hodin prodala stěžovateli zboží ve Ždánicích, ovšem pokud cesta z Prostějova do Ždánic trvá podle ní asi jednu hodinu, nelze vyloučit, že stěžovatel stihl jak návštěvu F. B. v prostějovské nemocnici, tak i návštěvu obce Ždánice. Výpověď svědka L. L. nepůsobila na soud věrohodně, neboť ten byl již během září nebo října roku 2002 stěžovatelem navštíven s tím, zda by mu nepotvrdil některé skutečnosti ohledně prohlídky vinohradu ve Ždánicích. Pokud už tedy nejméně od této doby svědek věděl o tom, že bude k soudu nejspíše předvolán, pak jeho výpověď musela být návštěvou stěžovatele ovlivněna. Podle okresního soudu byl tedy stěžovatel dne 19. 9. 2001 v Nemocnici Prostějov u zůstavitele F. B. a vystupoval zde jako advokát, který se vrchní sestře D. P. dokonce legitimoval a nabízel jí svou vizitku.

Rozsudek Okresního soudu v Prostějově ze dne 12. 3. 2003, č. j. 7 C 115/2002 - 168, kterým byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit I. K. náhradu škody, však byl změněn rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2010, č. j. 44 Co 54/2008 - 646 tak, že žaloba na náhradu škody byla zamítnuta.

Krajský soud v odvolacím řízení opětovně vyslechl svědky K., P., L., Š. a K., kteří v hlavních obrysech setrvali na svých dřívějších svědeckých výpovědích. Dále krajský soud uvedl, že při hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka L. soud prvního stupně předpokládal možnost jeho ovlivnění stěžovatelem, avšak na druhé straně nepřihlédl k stěžovatelovu tvrzení, že i I. K. již v listopadu 2001 získala od svědkyně P. čestné prohlášení o průběhu okolností sepisu listin, které bylo pořízeno u advokátky JUDr. T. V. I když toto čestné prohlášení nebylo v řízení předloženo, tak jej I. K. nepopřela a jeho existence byla potvrzena svědkyní JUDr. V. a vyplývá i z výpovědi svědkyně P. V této souvislosti odvolací soud při hodnocení věrohodnosti svědků konstatoval, že tato je snížena u svědka K. jako blízké osoby I. K. i u svědkyně P. Ta sice popravdě vypověděla o návštěvě nějakého muže v nemocnici, který sepisoval listiny, avšak její svědeckou výpovědí nebylo najisto postaveno, že se jednalo právě o stěžovatele, když jeho jméno jí mohlo být vloženo do úst právě při sepisu čestného prohlášení u JUDr. V. Svědkyně si při prokazování totožnosti tohoto muže v nemocnici nikam nezapsala jeho jméno, v ošetřovatelském plánu nemocnice toto jméno chybí a navíc je tento muž označen jako notář. Dále se liší její výpověď v důvodech, proč žádala o prokázání totožnosti, a navíc si svědkyně nebyla u soudu prvního stupně jista jeho identifikací. U odvolacího soudu sice uvedla, že před okresním soudem poznala v jednací síni v stěžovateli muže, který byl u pana B. Ve skutečnosti však pouze uvedla, že podle jejího názoru to byl on, kdo byl v nemocnici, ale byl jinak oblečený. Ve vztahu k legitimaci pak u odvolacího soudu tvrdila, že jejím důvodem byl řídký výskyt takových návštěv. Naopak u soudu prvního stupně toto opatření zdůvodnila tím, že se jí sepis listin nezdál, neboť sepisující měl kolem sebe

rozloženy nějaké pomůcky a podle její domněnky měl advokát takové věci zvládat bez nich.

V kontextu s pochybnostmi o věrohodnosti svědků I. K. tím více podle odvolacího soudu získala na věrohodnosti obrana stěžovatele spočívající v tvrzení o pobytu inkriminovaného dne na jiném místě. I když je možné připustit, že svědek L. neudržel v paměti všechny okolnosti přesně, zejména konkrétní datum, tak jeho výpověď u soudu prvního stupně i u soudu odvolávacího se nelišila v údajích o době ranního odjezdu do Ždánic i o důvodu návštěvy. Zejména pak tato výpověď potvrzovala návštěvu obchodu, kde si stěžovatel zakoupil přístroj proti komárům, což bylo doloženo také paragonem na toto zboží a výpovědí prodavačky Š. Zcela bez významu není ani výpověď svědka K. potvrzující tvrzení stěžovatele, že byl sice manžely K. o sepis listin požádán, ale s ohledem na zdravotní stav zůstavitele to odmítl. Rovněž příjmový doklad na částku 1500 Kč ze dne 20. 9. 2001 nasvědčuje verzi stěžovatele, že se jednalo o platbu za jinou právní pomoc poskytnutou manželům K. v D. Tuto návštěvu přitom potvrdila i matka stěžovatele a navíc se jeví více než pravděpodobné, že odměna advokáta za sepis závěti a listiny o vydědění by byla v této výši nedostatečná.

Podle názoru odvolacího soudu tvrzení a důkazy, kterými stěžovatel prokazoval svůj pobyt na jiném místě dne 19. 9. 2001, tak tvoří logický a vzájemně propojený celek, na jehož základě lze učinit závěr, že se stěžovateli přesvědčivě podařilo prokázat svoji obranu proti podané žalobě.

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2010, č. j. 44 Co 54/2008 - 646, byl vydán až po žalobou napadeném rozhodnutí a kasační stížností napadeném rozsudku, takže odvolací kárný senát žalované ani Městský soud v Praze z něho nemohly vycházet. Nicméně skutkový závěr učiněný odvolacím soudem v řízení o náhradu škody svědčí o existenci důvodných pochybností, které znemožňují učinit jednoznačný závěr, zda závěť a listina o vydědění byla dne 19. 9. 2001 skutečně sepsána právě stěžovatelem. Tato skutková nejasnost se přitom nepochybně vyskytovala také v době rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované, neboť i tehdy proti sobě stály dvě skupiny důkazních prostředků. M. K., kteří měli společný zájem na poskytnutí náhrady škody od stěžovatele, tvrdili, že tento dne 19. 9. 2001 navštívil na plicním oddělení Nemocnice Prostějov F. B. a tam pro něho vyhotovil závěť a listinu o vydědění, které dal podepsat jemu jako zůstaviteli a L. K. a D. P. jako svědkům. Naproti tomu stěžovatel podporován především svědeckými výpověďmi bratra a osob náležejících do okruhu jeho známých uvedl, že sice do nemocnice za F. B. před jeho smrtí zašel, avšak kvůli jeho špatnému zdravotnímu stavu odmítl předmětné listiny sepsat, přičemž v době, kdy k jejich vyhotovení neznámou osobou došlo, se stěžovatel vyskytoval na jiném místě. Svědkyně D. P., která jako jediná z osob přítomných při sepisu závěti a listiny o vydědění neměla žádný zájem na výsledku sporu ani vztah k jeho aktérům, sice vypovídala v neprospěch stěžovatele, avšak její tvrzení nebylo jednoznačně doloženo žádnými listinnými důkazy, neboť ani v realizaci ošetřovatelského plánu nebylo výslovně zaznamenáno, že by zůstavitele navštívil právě stěžovatel a že by při této návštěvě sepsal příslušné listiny. Tato osamocená svědecká výpověď tedy není způsobilá zcela vyvrátit několik důkazů svědčících ve prospěch stěžovatele, jak dovodil i odvolací soud v řízení o náhradu škody. I když se tedy v době vydání rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované a koneckonců i po zamítavém rozsudku odvolacího

soudu vydaného ve věci náhrady škody žalované mohlo nebo stále ještě může jevit jako pravděpodobnější, že závěť a listina o vydědění byla dne 19. 9. 2001 sepsána stěžovatelem, tak tuto skutečnost nelze mít za prokázanou do takové míry, že by o ní nezůstaly žádné důvodné pochybnosti.

V dané věci tedy nebylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel závěť a listinu o vydědění skutečně sepsal. Tato skutečnost má přitom podle názoru Nejvyššího správního soudu vliv na právní posouzení jeho jednání, které následovalo po uplatnění žádosti o náhradu škody ze strany I. K., a to z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty kárného provinění advokáta. Jestliže by totiž bylo nesporné, že stěžovatel příslušné listiny sepsal a za jejich neplatnost tak nese odpovědnost, pak by podání trestního oznámení na I. K. v reakci na jí uplatněný nárok na náhradu škody muselo být považováno za výraz neschopnosti přiznat si své profesní pochybení nebo dokonce za výraz snahy zastrašit tuto osobu a odradit ji od dalšího počínání směřující k uplatnění jejího oprávněného nároku. V takovém jednání by pak skutečně mohlo být spatřováno nečestné jednání, které by snižovalo důstojnost advokátního stavu, neboť veřejnost by skutečně mohla být odrazována od uplatňování oprávněných žádostí o nápravu nesprávně provedené právní služby i od samotného vyhledávání služeb advokátů, jak se uvádí v odůvodnění rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované.

Nelze však přisvědčit názoru žalované ani Městského soudu v Praze, že podání trestního oznámení advokátem na jeho klienta v reakci na jím uplatněný nárok na náhradu škody vzniklé v důsledku pochybení při poskytování právní služby, je zapotřebí za všech okolností považovat za kárné provinění advokáta, neboť ten se může vůči nepodloženým, bezdůvodným či lživě tvrzeným skutečnostem bránit jiným způsobem, kupříkladu v rámci občanskoprávního řízení o náhradu škody. Takový kategorický výklad totiž nevystihuje celou škálu případů, které mohou advokáta motivovat k podání trestního oznámení na osobu uplatňující vůči němu náhradu škody. Lze si totiž například představit extrémní situaci, kdyby žádost o náhradu škody byla formulována tak, že by evidentně naplňovala skutkovou podstatu některého trestného činů hrubě narušujícího občanské soužití, nebo že by se takového trestného činu zřetelně dopustil vůči advokátovi žadatel o náhradu škody po uplatnění tohoto nároku a v souvislosti s ním. Za takové situace by nebylo žádoucí bránit advokátovi v podání trestního oznámení proti klientovi, neboť by to mohl být jediný účinný způsob, jak zamezit klientovi v dalším páchání trestné činnosti. V takovém případě by podání trestního oznámení na klienta nemohlo být považováno za kárné provinění advokáta.

Může však nastat i jiná situace, kdy advokát podá trestní oznámení na klienta v reakci na jím uplatněnou žádost o náhradu škody, ačkoli údaje v této žádosti uvedené ani navazující jednání klienta nebude možné jednoznačně pokládat za trestný čin. I přesto však advokát může určité tvrzení obsažené v žádosti o náhradu škody či v dalším úkonu klienta pociťovat jako hrubě nepravdivé a z hlediska jeho profese značně difamující. V takovém případě lze i s ohledem na další okolnosti případu připustit, že podání trestního oznámení sice představuje přehnanou, neuváženou a neefektivní reakci advokáta na chování klienta, která však nenaplňuje skutkovou podstatu kárného provinění.

Za něho se totiž podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii považuje závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem. Zákon ani etický kodex advokátů však neobsahuje žádné ustanovení, které by advokátům přímo zakazovalo podávat trestní oznámení na své klienty, když takový zákaz by ani nebyl racionální vzhledem k tomu, že může nastat i výše popsaná situace, v níž by naopak učinění takového úkonu bylo žádoucí. Ustanovení § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii, o která odvolací kárný senát žalované opřel své rozhodnutí, pak ukládají advokátovi povinnost jednat čestně a svědomitě, při výkonu advokacie postupovat tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, a dodržovat pravidla profesionální etiky stanovené stavovským předpisem. Mezi taková pravidla náleží podle § 4 odst. 1 etického kodexu advokátů, jehož naplnění odvolací kárný senát ve skutku stěžovatele rovněž shledal, povinnost přispívat poctivým, čestným a slušných chováním k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Podání trestního oznámení advokátem na jeho klienta v reakci na jím uplatněný nárok na náhradu škody, které je motivováno obranou proti uvedení zjevně nepravdivého údaje, o něhož se tento nárok opírá a jenž je způsobilý poškodit advokáta na jeho profesní cti, však nelze považovat za nečestné, nepoctivé, neslušné či nesvědomité jednání advokáta. V takovém případě totiž nejde o nedostatek profesní sebereflexe advokáta či o snahu klientovi uškodit a odradit ho od dalších úkonů směřujících k uplatnění nároku na náhradu škody, nýbrž o činnost, která byla vedena snahou o zachování dobrého jména advokáta a jeho profesní pověsti, byť tato aktivita není zcela přiměřená a zřejmě nemůže být ani úspěšná, neboť k dosažení stanoveného cíle se nabízejí jiné, účinnější prostředky. Nicméně jejich nevyčerpání před samotným podáním trestního oznámení nelze hodnotit jako porušení určité povinnosti stanovené advokátu, neboť na něho jsou sice kladena určitá profesní omezení, avšak mezi ně zákon o advokacii ani etický kodex advokátů nezahrnuje eliminaci volby určitého prostředku, jímž právní řád umožňuje všem občanům bránit se proti nepravdivému naříčení. Pokud tedy advokát podá vůči klientovi trestní oznámení v rámci obrany proti jeho nepravdivému a difamujícímu tvrzení, ačkoliv ještě nevyčerpal jiné zákonné prostředky, není možné z toho vyvozovat naplnění skutkové podstaty kárného provinění. V podání trestního oznámení na klienta, jež je motivováno zmíněnými důvody, pak nelze spatřovat ani snižování důstojnosti či vážnosti advokátního stavu, neboť naopak úsilí o nápravu profesní pověsti, byť je tímto způsobem vyvíjeno zřejmě marně, se zaměřuje na obnovu důvěry v profesní schopnosti daného advokáta, což sebou nese i posílení důvěry v samotnou advokacii.

Navíc podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii není kárným proviněním jakékoliv porušení povinností stanovených advokátu zákonem či stavovským předpisem, nýbrž pouze závažné porušení těchto povinností. I kdyby tedy trestní oznámení advokáta na jeho klienta, které bylo učiněno v reakci na uplatněný nárok na náhradu škody, bylo nutné ve všech případech považovat za nedodržení zákonné či stavovské povinnosti advokáta, tak okolnosti, za nichž k tomuto skutku došlo, by nepochybně snižovalo jeho intenzitu do té míry, že by ho nebylo možné považovat za závažné porušení povinností advokáta. Daleko přísněji je totiž třeba hodnotit podání trestního oznámení na klienta v situaci, kdy údaje uvedené v žádosti o náhradu škody jsou sice sporné, avšak opírají se o reálné skutečnosti, než v případě, kdy bylo trestní oznámení podáno ve snaze čelit zcela nepravdivému tvrzení klienta, které je způsobilé výrazně zasáhnout do profesní pověsti advokáta.

V nyní projednávané věci stěžovatel tvrdil, že nesepisoval závěť a listinu o vydědění, které byly později prohlášeny za neplatné. Opačné tvrzení osoby, která měla na základě těchto listin dědit a jež po něm žádala náhradu škody, pak označil za nepravdivé. Stěžovatel dokonce přímo uvedl, že závěť a listinu o vydědění odmítl v nemocnici vyhotovit kvůli špatnému zdravotnímu stavu pacienta a že z jednání osob, které se provedení těchto úkonů domáhaly, si odnesl negativní emoční prožitek. Sepsání předmětných listin stěžovatelem nebylo jednoznačně prokázáno, jak již bylo zmíněno, takže v tomto směru bylo zapotřebí při posuzování, zda skutek, pro který na něho byla podána kárná žaloba, je kárným proviněním, rozhodnout v jeho prospěch (srov. § 23 písm. c) advokátního kárného řádu). Jestliže tedy nebyla dostatečně vyvrácena stěžovatelova obhajoba, že příslušné listiny prohlášené v dědickém řízení za neplatné nesepsal, dokonce je sepsat přímo odmítl a s celou záležitostí nechtěl mít nic dále společného, pak nelze zcela vyloučit, že trestní oznámení na I. K. ze dne 23. 4. 2002 podal v reakci na opačné tvrzení uvedené v žádosti o náhradu škody, které považoval za zcela nepravdivé, nemající žádný reálný základ a znatelně zasahující do jeho profesní pověsti. Takové jednání by však ve světle shora uvedených závěrů mohlo být považováno maximálně za přehnanou, neuváženou a neúčinnou reakci na tvrzení žadatelky o náhradu škody, avšak nikoliv za kárné provinění.

Kvůli zmíněným skutkovým nejasnostem o okolnostech sepisování předmětných listin, jež se nepodařilo v trestním, občanskoprávním ani kárném řízení rozptýlit, bylo přitom zapotřebí vycházet z této, pro stěžovatele nejpříznivější eventuality a učinit závěr, že skutek, pro nějž byla podána kárná obžaloba, nelze považovat za kárné provinění. Takto však Městský soud v Praze nepostupoval. V tomto směru byl tedy důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. naplněn.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. V něm bude Městský soud v Praze podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil v tomto zrušovacím rozhodnutí. V novém rozhodnutí Městský soud v Praze podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. rozhodne také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně
senátu